

Forhandling

Karsten Nonbo (V):

Dette lovforslag er en tiltrængt fornyelse og et godt redskab for at skabe kontinuitet og helhed for de børn, hvis forældre er socialt ude i tovene, og som flytter meget rundt på må og få.

Disse forældre prøver i bedste mening og med de bedste intentioner at flygte fra problemer, men må desværre altid konstatere, at nissen flytter med. Det er derfor vigtigt, at der er stabilitet omkring børnene, som de forældre frivilligt har ladet anbringe, og ikke mindst om de børn, som er blevet tvangsfjernet.

Det skal være slut med, at sagerne eftersendes forældrenes nye bopælskommune, når de flytter. Det skal være slut med de mange eksempler, hvor forældrene når at flytte så hurtigt, at den nye sagsbehandler i den nye kommune ikke kan nå at læse sagen, før hun igen skal pakke den og sende den videre til næste kommune.

Det skal også være slut med, at den nye kommune ændrer tilsynet med barnet og finder nye tilsynsformer med nye mennesker, som barnet så skal forholde sig til og betro sig til. Det skal også være slut med at flytte børnene, fordi den nye kommune finder det mere bekvemt at føre tilsyn i nærheden af egen kommune.

Det optimale ville være, hvis familien forblev i den samme kommune, således at barn og forældre havde samme sagsbehandler, men i det mindste ville det være godt, at der nemt kunne foregå en koordination, hvilket altså ikke altid er realiteten. Mange forældre til anbragte børn er vant til at løse problemer ved at flygte fra problemerne.

Selvfølger er det ikke entydigt lutter forbedringer, som dette lovforslag giver. Det er et område, som ikke har entydige standardiserede løsninger. Det er desværre et område fyldt med dilemmaer.

Jeg bemærker, at det i høringssvarene frygtes, at det bliver svært at etablere en sammenhængende indsats i forhold til familiens samlede problemstilling, og det kan der godt være noget rigtigt i. Men det er ikke anderledes og knap så stort et problem, tror jeg, som det, vi har i den nugældende lov.

Her er problemet, at handlekommunen ikke er interesseret i at forsøge at arbejde på en hjemgivelse, for hvis det går galt, sidder de tilbage med problemet, fra nu af og til barnet bliver 18 år, herunder en genanbringelse. Derfor er problemet, at den nuværende handlekommune blot

åbner for de økonomiske sluser, og det er jo anbringelseskommunen, der skal betale.

Der arbejdes nok ikke reelt og realitetsorienteret med tiltag til hjemgivelse, hvor der er håb om succes for dette. Sagerne nedprioriteres i forhold til anbringelseskommunernes egne sager. De sager, hvor de både har en betaling og en handlekommunes forpligtelse.

Nu jeg lidt er i det mistænksomme lune, vil jeg ikke undlade at nævne, at det af høringssvarene tydeligvis fremgår, at KL siger, at det vil medføre flere anbringelser, og at Dansk Socialrådgiverforening siger, at det vil medføre færre anbringelser. Begge ting kan jo i sagens natur ikke være rigtige.

KL 19.00

Men jeg læser jo lidt i de høringssvar, at der ligger noget ønsketænkning fra de to institutioner. Jeg tror nemlig, at KL gerne vil have færre anbringelser, mens socialrådgiverne gerne vil have flere anbringelser.

Nu forstår jeg ikke socialrådgivernes frygt for færre anbringelser. Det er trods alt betalingskommunen, som har anbragt barnet i første omgang, og hvis de som handlekommune kun vil have hjemgivelse, havde de formentlig slet ikke anbragt barnet.

Jeg kan godt forstå argumentet, at hvis familien har flere anbragte børn af flere forskellige kommuner, så bliver der mange handlekommuner. Men er det problem større end det problem, vi har i dag? For hvis der er flere anbringelseskommuner, er der tilsvarende langt mellem disse kommuner og hen til forældrenes bopælskommune og dermed langt til handlekommunen og til de mange steder, hvor der så skal føres tilsyn.

Den klare fordel ved denne her lovgivning er kontinuitet omkring barnet; handling ud fra barnets ønsker og behov og ikke ud fra forældrenes lune og nød og svingende ønsker.

Bliver forældrene stabile, og forbliver de i samme kommune i længere tid, er der jo netop tid til en større og bedre forbindelse mellem barnet og forældrenes bopælskommune. Så er det jo tegn på begyndende stabilitet, og dermed er der igen forudsætninger for succes i samarbejdet.

Bekymringerne i høringssvarene finder jeg måske en lille smule opreklamerede, kan man kalde det, men vi skal så sandelig ikke fornægte de bekymringer. Vi skal følge de indsigelser tæt, og det skal vi under hele lovgivningsarbejdet.